

Strefa buforowa ul. Ludowa

Turysto! Znajdujesz się w strefie bezpośrednio przylegającej do **Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego** (TPK), utworzonego w celu ochrony porośniętej lasem bukowym, silnie porożcinanej erozyjnie strefy krawędziowej wysoczyzny morenowej Pojezierza Kaszubskiego. Park stanowi ostoję rzadkich i ginących gatunków roślin i zwierząt oraz elementów przyrody nieożywionej, dlatego dla jego ochrony utworzona została strefa buforowa.

Już wczesną wiosną w otaczającym drzewostanie możemy usłyszeć charakterystyczny głos kowalika, brzmiący jak długie pogwizdywanie. Kowaliki to jedyne europejskie ptaki, które potrafią sprawnie poruszać się głową w dół po pionowym pniu – często można je dostrzec na pobliskich dębach, jak przemieszczając się po pniu w obu kierunkach wyszukują ukrytych pod korą owadów. Kowaliki należą do dziuplaków – to znaczy ptaków, które gniazdują w dziuplach, powstających naturalnie w starych drzewach bądź też tych wykutych przez dzięcioły. Charakteryzują się również inną ciekawą cechą – pomniejszając otwór dziupli, zalepiając go mieszaniną piasku i śliny, dopasowując w ten sposób do rozmiarów własnego ciała. Jest to sposób na zabezpieczenie lęgu przed wizytą nieproszonych (zwłaszcza większych) „gości”.

W pobliżu rosną dorodne osobniki robinii akacjowej, zwanej potocznie i błędnie akacją, z którą ten gatunek nie ma nic wspólnego. Czasami spotkamy się również z nazwami grochodrzew lub pseudoakacja. Jest to gatunek pochodzący z Ameryki Północnej, a więc obcy w rodzimej florze. Ze względu na swoje właściwości dekoracyjne oraz fakt, że jest to roślina miododajna, robinie zostały sprowadzone w XVII wieku do Europy, po czym szybko rozprzestrzeniły się na całym kontynencie. Drzewo to należy do rodziny roślin bobowatych (tej samej, do której należy bób czy łubin) i w okresie kwitnienia wytwarza efektowne, zwisające kwiatostany. Charakterystyczna jest również głęboko spękana, ciemna kora pni, co bez problemu dostrzeżemy na pobliskich okazach.

Wśród rosnących w okolicy drzew iglastych warto zwrócić uwagę na modrzewie. Naszym rodzimym gatunkiem jest modrzew europejski. Na tle innych gatunków drzew iglastych modrzewie wyróżniają się miękkimi, niekłującymi igłami, które jesienią przebarwiają się na żółty kolor i opadają na ziemię. Charakterystyczne są również szyszki – niewielkie (do 5 cm długości), okrągławe lub owalne, które pozostają na drzewie przez kilka lat i opadają wraz z martwymi gałązkami.

Uważny obserwator dostrzeże w pobliżu bluszcz pospolity – zimozielone pnące, „wspinające się” na pień drzewa przy pomocy drobnych, czepnych korzeni przybyszowych. Bluszcz jest rośliną długowieczną, może żyć nawet kilkaset lat. Do zakwitnięcia potrzebuje dobrego dostępu do światła, dlatego w lesie kwiaty bluszczu pojawiają się przeważnie wysoko w koronach służących za podporę drzew. Owoce dojrzewają dopiero w kwietniu lub maju kolejnego roku. Bluszcz jest rośliną trującą.

W dole znajduje się odtworzona przedwojenna, uruchomiona 1 maja 1914 roku, linia kolejowa z Wrzeszcza na Kaszuby (która miała służyć jako najszybsze połączenie do Berlina). Obecnie funkcjonuje jako Pomorska Kolej Metropolitalna i stanowi ważne ogniwo komunikacyjne, łączące Trójmiasto z lotniskiem im. Lecha Wałęsy i Kaszubami. Most, przy którym stoimy, został zbudowany w miejsce stuletniego mostu, zwanego „Mostem Weisera”.

Jego nazwa pochodziła od znanej i kultowej dla gdańszczyzan powieści Pawła Huelle „Weiser Dawidek”, a stary most znalazł się na okładce jej pierwszego wydania.

W sąsiedztwie znajdziemy także popularny wśród okolicznych mieszkańców naturalny tor saneczkowy, zaś kilka minut drogi dalej pomnik przyrody nr 808 – głąz narzutowy nazywany „Głazem Borkowskiego”.

Zdjęcia lub rysunki do umieszczenia na tablicy:

1. Kowalik
2. Robinia akacjowa
3. Modrzew (gałązka z igłami i szyszkami)
4. Bluszcz pospolity
5. „Most Weisera” (zdjęcie z archiwum)
6. Pomnik przyrody nr 808 – „Głaz Borkowskiego”